

words
words without boundaries

คืบเทศกาลสังหารโหด

Hercule Poirot's Christmas

อากาธา คริสตี้

เขียน

คณิตสรวณ์ สัมฤทธิ์เดชขจร
แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ฎ า บ ที่ ส ำ ค ัญ

“ฉันก็นึกว่าคริสต์มาสนี้จะได้สนุกเสียอีก!
เคยอ่านเจอในหนังสือว่าคริสต์มาสที่อังกฤษมีแต่ความสนุกสนาน
ได้กินลูกเกดอบ เค้กพุดดิ้งลูกพลัมลั่นไฟ
แล้วก็จะไรลึกลับอย่างที่เรียกว่าเค้กฆอนไม้มั”
- อากาธา คริสตี้

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าคุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ ขอเดาว่ามีสองเหตุผลหลัก หนึ่ง คุณชื่นชอบอาถา คริสตี้ และแอร์กูล บัวโรต์ (หรือถ้าคุณยังไม่รู้จักพวกเขา คุณก็จะได้เป็นแฟนคลับตั้งแต่เล่มนี้เป็นต้นไป) สอง คุณอยากหาความเพลิดเพลินไปกับเรื่องฤทธิ์เดชในคริสต์มาสปีนี้ รวมถึงในช่วงเวลาใดก็ตามที่คุณอ่าน...ไม่ว่าด้วยเหตุผลอะไร ขอรับรองว่าคุณจะไม่ผิดหวัง

คืนเทศกาลสังหารโหดจะทำให้หัวใจของคุณต้องเต้นแรง ส่วนหนึ่งอาจเพราะตื่นเต้น แต่ส่วนใหญ่เพราะความป่าเถื่อนของคดีฆาตกรรมมหาเศรษฐีเผ่า ซีเมียน ลี พร้อมปริศนายากจะคลี่คลายว่าคนร้ายคือใคร มีเจตนาใดแอบแฝง และลงมือได้อย่างไรในห้องปิดตาย

ท่ามกลางเรื่องเหลือเชื่อชวนสับสน ไม่ว่าจะเป็นรูปการณ์ของเหตุฆาตกรรม หลักฐานที่ดูไม่สอดคล้องกับคดี รวมถึงบรรดาผู้ต้องสงสัย ซึ่งมีพร้อมทั้งแรงจูงใจในการก่อเหตุและคำโกหกไม่มากนักน้อย การสืบคดีในครั้งนี้ของแอร์กูล บัวโรต์ กำลังจะเปิดโปงธรรมชาติอันแสนโง่เขลาของมนุษย์ผู้ไม่เท่าทันในรักโลกโกรธหลง พร้อมๆ กับเรื่องราวของการไล่ตามความแค้นที่มักนำมาซึ่งจุดจบอันน่าเวทนาของทั้งผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ

และบางครั้ง บทสรุปของเรื่องน่าเหลือเชื่อทั้งหมดก็อาจอยู่ใกล้ตัวกว่าที่คุณคิด

‘แต่ใครจะคิดว่าตาเหม่านั้นจะหลังเลื้อยมากขนาดนั้น’

แมคเบธ

เจมส์ที่รัก

คุณเป็นนักอ่านตัวยงคนหนึ่งที่เคยให้กำลังใจและติดตามงานเขียนของฉันมาโดยตลอด ฉันเลยไม่สบายใจอย่างยิ่งตอนได้รับคำติติงจากคุณ

คุณบอกว่าคดีฆาตกรรมที่ฉันแต่งชั้กจะประณีตมากเกินไป – ดูขาดเลือดนั่นเอง คุณอยากได้คดี “ฆาตกรรมดูเด็ดเลือดสด” ที่เห็นแล้วดูออกทันทีว่าเป็นการฆาตกรรมแน่ๆ! ฉะนั้นนี่จึงเป็นเรื่องพิเศษให้คุณ – เขียนให้คุณอ่านโดยเฉพาะ หวังว่าจะถูกใจนะ

ด้วยความเคารพจากน้องภรรยา

อากาธา

ภาค 1

วันที่ 22 ธันวาคม

I

สติเฟื่อง ตลบปกลือไค้ตขึ้นขณะจำไปบนซานซาลา หมอกจางเหนือศีรษะ ปกคลุมสถานี เครื่องจักรขนาดใหญ่ส่งเสียงดังฟู่ฟ้อ พร้อมพ่นไอน้ำเป็น ม่านหมอกไปในอากาศหนาวจัด เขมาควันสกปรกจับคราบเชรอะไปทั่วทุกหนแห่ง สติเฟื่องรำพึงด้วยความขยะเขียง

“ประเทศโสโครก! – เมืองก็โสโครก!”

ความตื่นตาตื่นใจของเขา ซึ่งเป็นปฏิกิริยาแรกสุดยามเห็นลอนดอน ไม่ว่าจะเป็นร้านรวง ห้องอาหาร หญิงงามชวนมองแต่งเนื้อแต่งตัวดี ได้จางหายหมดสิ้น บัดนี้เขามองนครแห่งนี้เป็นดังเพชรปลอมวิบวับที่ฝังอยู่ในเรือน กระดำนกระด้าง

จะเป็นอย่างไรกันหนอถ้าตอนนี้เขาได้กลับไปอยู่แอฟริกาได้... ความคิดถึงบ้านแล่นแปลบขึ้นมา ทั้งแสงแดด – ฟ้ายสีคราม – สวนดอกไม้ – เหล่าดอกไม้สีฟ้าที่เห็นแล้วเย็นตาเย็นใจ – พุ่มดอกพยับหมอก – ดอกผักบุ้งสีฟ้า ที่ยี้ดเกาะกระต๊อบทุกหลัง

แล้วดูนี่สิ – มีแต่ฝุ่นฟ้าเลอะเทอะ คนยุบยับไม่รู้จบ – เร่งรีบชักไขว่ – ชนกันไปมา เหมือนนมดวิงวุ่นซุลมุนในโคกดิน

ครูหนึ่งเขาคิดขึ้นว่า “ไม่มาคงดีหรอก...”

แล้วเขาก็นึกถึงจุดประสงค์ของการมาในครั้งนี้และแม้ริมฝีปากแน่น ไม่ได้หรอก บ้าดิบ อย่างไรก็ต้องเดินหน้าต่อ! อุตส่าห์วางแผนมาเป็นปีเชียวนะ ตั้งใจทำ – สิ่งที่จะทำนั้นมาโดยตลอด ถูกต้องแล้ว เขาต้องเดินหน้าต่อสิ!

ความสองจิตสองใจประเดี๋ยวประด๋าวและการที่จู่ๆ เขาก็ถามตัวเองว่า “ทำไปเพื่ออะไร จะคุ้มกันไหม ทำไมจมอยู่กับอดีต ทำไมไม่ลบทุกอย่างไปจากใจ” – ทุกสิ่งเป็นแค่ความอ่อนแอ เขาไม่ใช่เด็กแล้ว – ที่จะให้กลับไปกลับมาตามอำเภอใจตอนไหนก็ได้ เขาอายุสี่สิบ ทั้งแน่วแน่และมุ่งมั่น ในเจตนาธรรม เขาต้องเดินหน้าต่อสิ ต้องทำในสิ่งที่เป็จุดมุ่งหมายของการมาอังกฤษครั้งนี้ให้ลุล่วง

เขารื้อรถไฟและมุ่งไปตามทางเดินพลางมองหาที่นั่ง เขาบอกปิดพนักงานถือกระเป๋าและกำลังถือกระเป๋าเดินทางของตนซึ่งทำจากหนังดิบ เขากวาดตามองตู้โดยสารตู้แล้วตู้เล่า ที่นั่งเต็มหมด ก็อีกสามวันจะคริสต์มาสแล้ว สตีเฟน ฟาร์ร มองตู้โดยสารเหล่านั้นที่แน่นขนัดอย่างไม่สบายอารมณ์

คน! คนเป็นเบือ ไม่จบไม่สิ้น! แล้วหน้าตาก็แสนจะ – แสนจะ – ใช้คำไหนดีนะ – แสนจะจิตสนททั้งนั้น! เหมือนกันหมด เหมือนกันไปหมด จนน่าสยง! เขาคิดว่าพวกนั้นไม่เหมือนแกะก็เหมือนกระต่าย บ้างคุ้ยจั่ว จู้จู้จุกจิก บ้างที่เป็นชายเกือบลอยวัยกลางคนไปแล้วก็เอาแต่ทำเสียงในลำคอ คนพวกนี้เหมือนหมูชะมดมากกว่า ส่วนพวกสาว ๆ เอบางร่างน้อยที่มีใบหน้ารูปไข่และปากแดงสด พวกนี้ก็มาเป็นพิมพ์เดียวกันจนเปลี่ยใจ

เขาพนึกถึงภาพท้องทุ่งเว้งว้างเดียวดายท่ามกลางแดดระอุด้วยความโหยหาจับจิต...

แต่แล้วลมหายใจก็สะดุดฉับพลันขณะที่เขามองเข้าไปในตู้โดยสารตู้หนึ่ง สาวน้อยคนนี้ดูแตกต่าง ผมดำขลับ ผิวขาวผ่อง – ดวงตาเข้มข้ำเหมือนบรรจรรตติกาลเอาไว้ เป็นดวงตาโคกพร้อมแววยิ่งพระนางของคนเมืองใต้...ดูไม่ถูกต้องเลยที่สาวน้อยคนนี้จะมานั่งรถไฟขบวนนี้ให้ปะปนอยู่กับหมูคนจิตติดไร้สีสัน – ดูไม่ถูกต้องจริงๆ ที่เธอจะมุ่งหน้าเข้าสู่ตอนกลางของอังกฤษอันแสนหม่นหมอง เธอควรได้อยู่บนระเบียง คาบกุหลาบไว้

มีผ้าลูกไม้ดำคลุมศีรษะหยิ่งจองหองนั้น และที่ถูกต้องก็ควรมีฝุ่น กระไอร้อน และกลิ่นคาวเลือด - กลิ่นสนามแข่งวัวกระทิง - คละคลั่งในอากาศด้วย... เธอควรได้อยู่ในที่ที่เลอเลิศ ไม่ใช่มาโดนเบียดจนตัวลีบอยู่ตรงมุมตู้โดยสารชั้นสามแบบนี้

เขาเป็นคนช่างสังเกต จึงไม่พลาดที่จะสังเกตเห็นว่าโค้ดดำตัวเล็กกับกระโปรงของเธอมีสภาพมอซอ ถุงมือทำจากผ้าคุณภาพไม่ค่อยดี รองเท้าบอบบาง และกระเป๋าสีแดงสดก็ดูผิดที่ผิดทาง กระนั้นความงามสง่ายังคงเป็นคุณลักษณะที่เขายึดโยงเข้ากับเธอ เธอมีความงามสง่า พริ้งเพราแปลกตา...

เธอมาทำบาอะไรในประเทศที่มีแต่หมอกหนา อากาศหนาวเหน็บ และฝูงมดงานวิ่งวุ่นเป็นบ้าเป็นหลังอย่างนี้

เขาคิดในใจ “ต้องรู้ให้ได้ว่าเธอเป็นใครและมาทำอะไรที่นี่... ต้องรู้ให้ได้...”

II

ปิลาร์นั่งตัวลีบขีดหน้าต่างพลางคิดกับตัวเองว่าคนอังกฤษช่างมีกลิ่นตัวพิลึกตึกแท้...จนถึงตอนนี้ นี่คือนี่ที่เธอสังเกตได้ชัดที่สุดเกี่ยวกับอังกฤษ - ความผิดแผกแตกต่างเรื่องกลิ่น ไม่มีกลิ่นกระเทียม ไม่มีกลิ่นฝุ่น กลิ่นน้ำหอมก็มีน้อยนิด อย่างกลิ่นที่ตลบอยู่ในตู้โดยสารคันนี้ ณ เวลานั้นก็เป็นกลิ่นอับชื้นเย็นๆ - กลิ่นกำมะถันของรถไฟ - กลิ่นสบู่ แล้วยังมีอีกกลิ่นซึ่งไม่พึงประสงค์อย่างมาก - เธอคิดว่ามันคงไซ้มาจากขนสัตว์ติดคอเสื้อของหญิงอ้วนม่อต้อที่นั่งข้างๆ ปิลาร์ค่อยๆ สูดลมหายใจซับกลิ่นลูกเหม็นเข้าปอดไปด้วยอย่างไม่เต็มใจ ได้แต่คิดว่าตกลงเสียจริงที่เลือกกลิ่นแบบนี้มาใช้นั่นตัว

หูดรถไฟดังขึ้น มีเสียงตะโกนก็ก้องฟุ้งไม่รู้เรื่อง แล้วรถไฟก็กระตุกเคลื่อนออกจากสถานีอย่างเชื่องช้า ออกเดินทางแล้ว เธอกำลังมุ่งหน้าไป...

หัวใจพลอยเต้นเร็วขึ้นนิดๆ จะเรียบร้อยดีไหมหนอ เธอจะกำลังที่มุ่งหวังตั้งใจได้ลุล่วงไหม ต้องลุล่วงสิ - ต้องลุล่วง - อุตสาห์คิดไว้ดิบดีแล้ว...

เตรียมใจเพื่อพวกเหตุสุดวิสัยไว้พร้อมด้วย เอลิน่า เธอต้องทำสำเร็จ – ต้องทำสำเร็จให้ได้...

ปิลาร์ยกมุมปากแดงขึ้น จึงดูเหี้ยมในทันใด เหี้ยมปนละโมภ – เหมือนปากเด็กน้อยหรือลูกแมวเหมียว – ปากที่รับรู้เพียงความอยากได้ใคร่มีของตัวเอง และยังไม่รู้จักรักความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

เธอมองไปโดยรอบด้วยความสนใจใฝ่ชอบแบบเด็กๆ พวกคนที่อยู่รอบๆ ทั้งเจ็ดคนนี่หนอ – คนอังกฤษนี่ดูตลกเสียจริง! พวกเขาดูมั่งคั่งโอ้อ่า – ทั้งเสื้อผ้า – รองเท้าบูต – แฮ่อ! ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอังกฤษเป็นประเทศร่ำรวยแบบที่เคยได้ยินได้ฟังมา แต่ผู้คนพลเมืองหน้าตาไม่แจ่มใสเสียนี้ – จริงนะพูดเลยว่าไม่แจ่มใสสักนิด

แต่มีชายหล่อเหลาคนหนึ่งยืนอยู่ที่ทางเดิน...ปิลาร์เห็นว่าเขาหล่อเหลาเอการ เธอชอบใบหน้ากว้างแดดเข้มของเขา ชอบจมูกโด่งเป็นสันและไหล่ตั้งฉากนั้น ปิลาร์รับรู้ได้เลย รับรู้ได้ไวกว่าสาวอังกฤษคนไหนว่าเขากำลังชื่นชมเธอ เธอยังไม่ได้มองเขาตรงๆ สักครั้ง แต่รู้ดีว่าเขามองเธอบ่อยแค่ไหน และมองเธอด้วยสายตาเช่นไร

เธอตระหนักรู้โดยไม่สนใจหรือเกิดความรู้สึกใด ๆ มากนัก เธอมาจากประเทศที่ผู้ชายมองดูผู้หญิงเป็นปกติ ทั้งยังมองแบบไม่ปิดบังเกินเหตุ จึงสงสัยว่าเขาเป็นคนอังกฤษหรือเปล่า แล้วก็ตัดสินใจว่าไม่น่าใช่

“เขาออกจะมีชีวิตชีวาเกินกว่าจะเป็นคนอังกฤษ” ปิลาร์สรุปกับตัวเอง “แต่ก็ผิวขาวอู่นะ หรือบางทีอาจจะเป็นคนอเมริกัน” มองไปมองมา เธอรู้สึกว่าเขาคล้ายนักแสดงที่เคยเห็นในหนังคาบอยเลย

พนักงานรถไฟเดินแหวกคนมาตามทางเดิน

“กลางวันมือแรกครับ กลางวันมือแรก เชิญไปประจำที่นั่งเพื่อรับอาหารกลางวันมือแรกได้แล้วครับ”

คนทั้งเจ็ดในตู้โดยสารเดียวกับปิลาร์ต่างถือตัวอาหารกลางวันมือแรก พวกเขาร่วมใจกันลุกพรีบ ทำให้ตู้โดยสารพล่นว่างเปล่าและตกอยู่ในความสงบ

ปิลาร์รีบต้นหน้าต่างขึ้นอีกครั้ง หลังจากที่ยกหน้าต่างนี้สตรีมมส์ติดเอาไว้

ท่าทางเอาเรื่อง ซึ่งนั่งอยู่มุมเดียวกันฝั่งตรงข้ามตึกลงมาสองนิ้ว จากนั้นเธอก็นั่งแป้นเบาะและมองไปนอกหน้าต่างเพื่อชมซานเมืองทางทิศเหนือของกรุงลอนดอน แม้ตอนได้ยินเสียงประตูเลื่อน เธอก็ไม่หันไปมอง ต้องเป็นชายคนที่ยืนตรงทางเดินนั้นแหละ ปิลาร์รู้อยู่แล้วว่าเขาตั้งใจเข้ามาคุยกับเธอ

เธอยังคงมองเหม่อไปนอกหน้าต่าง

สติเฟน พาร์ ทัก

“จะให้เอาหน้าต่างลงสักนิดไหมครับ”

ปิลาร์ตอบอายๆ

“ตรงกันข้ามเลยล่ะ ฉันเพิ่งปิดไปเอง”

เธอพูดภาษาอังกฤษไม่มีที่ติ แค่อึดใจเสี้ยววินาทีเดียว

ระหว่างเงยกันไป สติเฟนก็รำพึง

“เสียงไฟเราน่าฟัง มีดวงตะวันในเสียงนั้น...เสียงอันอบอุ่นเหมือนคำคืนฤดูร้อน...”

ปิลาร์ก็รำพึง

“ชอบเสียงเขาจัง เสียงใหญ่โตมีพลัง เขาช่างมีเสน่ห์ - ไซ้ มีเสน่ห์”

สติเฟนพูดขึ้นว่า “รถไฟแน่นขนาดเลยนะครับ”

“อ้อ จริงเลยล่ะ คนออกจากลอนดอนกันหมด คงเพราะในกรุงมีแต่เขม่าควันดำสกปรกนั่นแหละ”

ปิลาร์เติบโตมาโดยไม่ได้รับการปลูกฝังให้มองการคุยกับคนแปลกหน้าบนรถไฟเป็นเรื่องไม่สมควร เธอเอาตัวรอดได้ไม่แพ้สาวหน้าไหน แต่ไม่มีพวกเรื่องข้อห้ามตายตัวอะไรนัก

ถ้าสติเฟนโตในอังกฤษ เขาคงรู้สึกกระอักกระอ่วนที่จะชวนสาวคุย แต่สติเฟนชอบผูกมิตร จึงมองการคุยกับคนที่ตนอยากคุยด้วยเป็นเรื่องธรรมดาสามัญที่สุด

เขายิ้มโดยปราศจากความประหม่า แล้วชวนคุย

“ลอนดอนไม่ค่อยน่าอยู่นะครับ”

“อ้อ ไซ้ล่ะ ฉันไม่ชอบเลย”

“ผมก็ไม่ชอบ”

บิลาร์ถาม “คุณไม่ใช่คนอังกฤษสินะคะ”

“คนอังกฤษนี่ละครับ แต่มาจากแอฟริกาได้นะ”

“อ้อ นั่นสิคะ ถึงว่าสิ”

“คุณเพิ่งมาจากต่างประเทศหรือ”

บิลาร์พยักหน้า “มาจากสเปนค่ะ”

สติเฟนสนใจ

“จากสเปนหรือครับ คนสเปนสิครับถ้างั้น”

“ลูกครึ่งสเปนค่ะ คุณแม่เป็นอังกฤษ ฉันเลยพูดอังกฤษได้ดีแบบนี้
ไคะ”

“สงคราม¹ ตอนนั้นเป็นไงบ้างแล้วครับ” สติเฟนถาม

“แย่มากเลยละค่ะ ใช่ - น่าเศร้าจริงๆ ความเสียหายมากมายไปหมด -
นั่นแหละค่ะ”

“คุณอยู่ข้างไหนครับ”

มุมมองทางการเมืองของบิลาร์ดูค่อนข้างคลุมเครือ เธออธิบายว่า
หมู่บ้านเธอไม่ค่อยมีใครใส่ใจเรื่องสงคราม “นี่ไม่ใช่เรื่องใกล้ตัวพวกเราเท่าไร
นะค่ะ แนนอนว่านายกเทศมนตรีเป็นเจ้าหน้าที่รัฐจึงสนับสนุนฝ่ายรัฐบาล
ส่วนพวกนักบวชก็สนับสนุนฝ่ายนายพลฟรังโก² - แต่ชาวบ้านส่วนใหญ่สับสน
กับการปลุกองุ่นพรวนดิน เลยไม่มีเวลาคิดเรื่องพวกนี้หรอก”

“หมายความว่าแถวบ้านคุณไม่มีการสู้รบหรือครับ”

บิลาร์ตอบว่าไม่มี “แต่ฉันนั่งรถนะ” เธออธิบาย “นั่งข้ามเมืองมา
มีแต่ความพังพินาศเต็มไปหมด ฉันเห็นระเบิดตกใส่รถกระจุย - และเลยละ
และอีกลูกกลิ้งใส่บ้านหลังหนึ่งด้วย น่าตื่นเต้นดีแท้!”

สติเฟน พาร์รี่ ยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก

“คุณรู้อย่างนั้นกับเรื่องทั้งหมดนี้สินะครับ”

¹ สงครามกลางเมืองสเปน (ค.ศ. 1936 - 1939)

² Francisco Franco (ค.ศ. 1892 - 1975) นายพลชาวสเปน ผู้นำคณะรัฐประหาร
ในสงครามกลางเมืองสเปน

“น่ารำคาญด้วยค่ะ” ปิลาร์อธิบาย “ฉันอยากไปต่อ แต่คนขับดันเสียชีวิต”

สติเฟินถามพลางมองเธอ

“นั่นไม่ได้ทำให้คุณขวัญเสียหรือ”

ดวงตากลมเข้มของปิลาร์เบิกกว้าง

“คนเราทุกคนต้องตายวันยังค่ำ! เป็นนั่นนี่คะ ไม่ใช่หรือ ให้ฟ้าประทานลงมาฉับไว – ตูมเดียว – นั่นก็เหมือนๆ กับการตายแบบอื่นแหละค่ะ คนเรามีชีวิตช่วงเวลาสั้นๆ – ไข่เลย แล้วก็ตาย จะที่ไหนในโลกก็เป็นแบบนี้”

สติเฟิน ฟาร์ หวเราะ

“คุณคงไม่ใช่พวกไฝอหิงสา”

“ไม่ใช่พวกไฝอะไรนะค่ะ” ปิลาร์ดუნงงวยกับคำที่ยังไม่ได้บรรจุคลังศัพท์ในสมอง

“คุณให้อภัยศัตรูได้ไหมครับ ชินญูริตา”

ปิลาร์ส่ายศีรษะ

“ฉันไม่เคยมีศัตรูค่ะ แต่ถ้ามีขึ้นมา –”

“ว่าไงครับ”

เขามองเธอ รู้สึกประทับใจได้อีกครั้งกับริมฝีปากโค้งงอนอ่อนหวานปนโหดเหี้ยมนั้น

ปิลาร์พูดเสียงเข้ม

“ถ้าฉันมีศัตรู – ถ้ามีใครเกลียดฉัน และฉันก็เกลียดเขา – ฉันจะปาดคอศัตรูคู่อาฆาตแบบนี้ค่ะ...”

เธอแสดงท่าให้เห็นภาพ

ท่าทางสุดแสนรวดเร็วและดิบเถื่อนทำเอาสติเฟินผงะไปครู่หนึ่ง เขาพูด

“คุณเป็นสาวกระหายเลือดดี ๆ นี่เอง!”

ปิลาร์ถามด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

“คุณจะทำอะไรกับศัตรูค่ะ”

เขาสะดุ้ง – จ้องหน้าเธอ แล้วจึงหัวเราะลั่น

“คิดไม่ออกแฮะ –” เขาบอก “คิดไม่ออก!”

ปีลาร์พูดอย่างตำหนิ

“ແ່ມ ແຕ່ທີ່ຈິງ - ກຸນຕ້ອງຮູ້ຢູ່ແລ້ວ”

ເຂາສະກດເສີຍຫ້ວຣາ ສູດລມຫຍາໃຈ ແລ້ວພຸດເສີຍຕ່ຳ

“ຖູກຮັບ ຝມຮູ້...”

ແລ້ວເຂາກໍ່ປ່ຽນທີ່ທຳຈັບໄວພ້ອມກັບຄາມ

“ວ່າແຕ່ເປັນໄປມາໄປກັບອັງກຊະຮັບ”

ປີລຳຕອບດ້ວຍຄວາມເອີຍອາຍປະມານໜຶ່ງ

“ຈະມາຢູ່ກັບຖາດີຄະ - ກັບຖາດີຂາວອັງກຊະ”

“ອ້ ຮັບ”

ເຂາເອນຫຼັງຟາງພິນຈເຮ - ນີກອຍາກຮູ້ວ່າຖາດີຂາວອັງກຊະທີ່ເຮພຸດເຖິງມີນິສັຍໄວຍາກ - ນີກອຍາກຮູ້ວ່າຄົນພວກນີ້ຈະຄິດເຫັນເຊັ່ນໄປຕ່ອໝຶ່ງແປກໜ້າຂາວສເປນຄົນນີ້...ພຍາຍາມນີກຖາມເຮຈລອງຄຣິສຕ໌ມາສໃນໝູ່ຖາດີທີ່ໜຶ່ງຄົນອັງກຊະຜູ້ຊຶ່ງຈິງຈັງ

ປີລຳຖາມ “ແອຟຣິກາໄດ້ຄົງນຳຢູ່ນະຄະ”

ເຂາຕັ້ງຕົນຄູ່ເຮືອແອຟຣິກາໄດ້ ເຮຕັ້ງອັກຕັ້ງໃຈຟັງດ້ວຍສີໜ້າແຂ້ມຂຶ້ນ ເໝືອນເດັກນ້ອຍຟັງນິທານ ເຂາຂອບຄຳຄາມໄສຮູ້ແຕ່ເລັກເລື່ມຈາກເຮ ອີກທັງສຸກກັບການຂາຍເຮືອເລົ່າໃຫ້ຟັງເກີນຈິງປະໜຶ່ງເທພນິຍາຍ

ການກັບມາຂອງເຈົ້າຂອງທີ່ໜຶ່ງໃນຕູ້ໂດຍສາຮູ້ໃຫ້ກິດຈະກຳຍ່ອນໃຈນີ້ຕ້ອງມີອັນຍຸຕີ ເຂາລຸກຟາງສ່ຍຶມປະສານຕາກັບເຮ ແລ້ວເດີນຫຼັກຄົນກັບອອກສູ່ທາງເດີນອີກຄັ້ງ

ຮູ້ໜຶ່ງທີ່ຍືນຫຼອບຕຽນໜ້າປະຕູໃຫ້ໝຶ່ງຊາຜ່ານເຂົ້າໄປ ສາຍຕາຂອງເຂາກໍ່ຈັບໄປທີ່ປ້າຍຊື່ຕິດຕະຢາຟາງສານຊຶ່ງເຫັນໄດ້ຊັດວ່າມາຈາກຕ່າງແດນຂອງປີລຳ ເຂາອ່ານຊື່ນັ້ນດ້ວຍຄວາມສົນໃຈ - ຄຸນປີລຳ ເອສຕຣາວາດອສ - ຄຣິນສາຍຕາໄລ່ເຖິງທີ່ຢູ່ ເຂາກໍ່ຕາລຸກໂຟລງໄວຍາກເຮືອ ແລ້ວຍັງມີຄວາມຮູ້ສຶກອື່ນອີກ - ກອກສ໌ຕັນຊອລສ໌ ລອນເດລ ແອດເດິລສ໌ຟິລດ໌

ເຂາກຶ່ງໜ້າໄປມອງສາວນ້ອຍດ້ວຍສີໜ້າອີກແບບ - ພິຊວງ ຂັດເຮືອ ຮະແວງ... ເຂາອອກມາເຖິງທາງເດີນ ແລະຍືນສູບພູຮູ້ຟາງໝວດຄືກັບຕົນເອງ...

III

ในห้องรับแขกขนาดใหญ่สีฟ้าสลับทอง ณ คฤหาสน์กอร์สตันฮอลล์ อัลเฟรด ลี และลิเดียผู้เป็นภรรยา กำลังนั่งหารือเรื่องงานคริสต์มาสกัน อัลเฟรดเป็นชายวัยกลางคนหุ่นล่ำสัน มีใบหน้าอ่อนโยน และนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อน สัมผัสเวลาเขาพูดนั้นเบาและกระซิบซัดถ้อยซัดคำ เขาชอบทำไหล่ห่อคอยื่น และมีท่าทีแปลกๆ ดูเป็นคนเอื่อยเฉื่อย ส่วนลิเดียผู้เป็นภรณานั้นมีพลังเหลือล้น เหมือนสุนัขเกรย์ฮาวนด์เพรียวลม เธอตัวผอมบางอย่างน่าประหลาด แต่ทุกอิริยาบถกลับมีความสง่าปราดเปรียวเป็นที่เตะตา

ใบหน้าซีดเขียวไร้การประทึนนั้นไม่สวยแต่โดดเด่น เสียงพูดก็ชวนฟัง อัลเฟรดพูดว่า

“คุณพ่อสั่งเอง! เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นี่”

ลิเดียสะกดอาการหงุดหงิดที่วาบขึ้นมา เธอพูด

“แล้วคุณต้องยอมท่านตลอดหรือคะ”

“ท่านแก่แล้วนะ ที่รัก—”

“โอ้ รู้คะ—รู้อยู่!”

“ท่านคาดหวังให้ทุกอย่างเป็นไปตามใจตัวเอง”

ลิเดียพูดแห้งๆ

“ແรงสิ ท่านได้ทุกอย่างตามใจตลอดนี้! แต่อัลเฟรดคะ คุณต้องแสดงจุดยืนของตัวเองบ้างสักครั้งสิ”

“หมายความว่ายังไง ลิเดีย”

เขาจ้องเธอ ทั้งขุนเคื่องและตกใจอย่างเห็นได้ชัด เธอจึงได้แต่กัดริมฝีปากนิ่งครู่หนึ่งและดูไม่มั่นใจว่าจะพูดต่อดีไหม

อัลเฟรด ลี ถามซ้ำว่า

“หมายความว่ายังไง ลิเดีย”

ลิเดียยกไหล่บางสง่า

เธอพูดขณะพยายามเลือกเฟ้นถ้อยคำอย่างระมัดระวังว่า

“คุณพ่อของคุณ - ดิฉันสิ - ผิดใจการ—”

“ท่านแก่แล้ว”

“แล้วจะแก่ลงเรื่อยๆ ด้วย และผลต่อไปก็คือยิ่งเผด็จการมากขึ้นอีก
นั้นจะไปจบตรงไหน แต่ตอนนี้ท่านก็กะเกณฑ์ชีวิตเราเบ็ดเสร็จแล้ว เรา
วางแผนอะไรไม่ได้เลย! ขึ้นลงวางแผน ก็เป็นได้โดนคว่ำตลอดนั่นแหละ”

อัลเฟรดพูด

“คุณพ่อมองว่าตัวเองต้องมาอันดับหนึ่ง ท่านดีกับเรามาก อย่าลืมสิ”

“โอ้! ดีกับเราสินะ!”

“ดีกับเรามาก”

อัลเฟรดพูดเสียงดูนิตๆ

ลิเดียจึงพูดเสียงอ่อนลง

“หมายถึงเรื่องเงินๆ ทองๆ สินะคะ”

“ใช่ คุณพ่อมีความต้องการเรียบง่าย แต่ไม่เคยอดอดที่จะให้เงินเราใช้
คุณจะไปเอาเงินไปซื้อเสื้อผ้าหรือจ่ายเรื่องบ้านช่องอะไรก็ได้ตามใจชอบ
บิลเรียกเก็บเท่าไร ท่านจ่ายไม่บ่นสักคำ อาทิตยที่แล้วยังเพิ่งซื้อรถคันใหม่
ให้เราใช้อยู่เลย”

“ถ้าเป็นเรื่องเงิน คุณพ่อของคุณใจดีมาก ฉันยอมรับ” ลิเดียว่า
“แต่ท่านก็คาดหวังให้เราทำตัวเยี่ยงทาสเป็นการตอบแทน”

“ทาสเชียวหรือ”

“ฉันใช้คำนั้นแหละ คุณเป็นทาสของท่านค่ะ อัลเฟรด ถ้าเราตั้งใจ
ไปเที่ยว แล้วคุณพ่อเกิดไม่อยากจะให้ไป คุณจะยอมยกเลิกการเดินทาง
แล้วอยู่บ้านไม่บ่นสักคำ! หรือถ้าท่านนึกจะใช้ให้เราไปไหน เราก็ต้องไป...
เราไม่มีชีวิตเป็นของตัวเองเลย - ไม่มีอิสระเสรี”

สามีของเธอพูดอย่างไม่สบายใจ

“ผมไม่อยากจะให้พูดแบบนี้เลย ลิเดีย มันแสดงถึงความไม่รู้บุญคุณ
คุณพ่อทำทุกอย่างให้เรา...”

เธอกัดกลืนคำพูดสวนกลับซึ่งจ่อที่ปาก และได้แต่ยกไหล่บางส่ง
อีกครั้ง

อัลเฟรดพูดต่อ

“ลิเดีย คุณก็รู้ว่าคุณพ่อเอ็นดูคุณมาก—”

ภรรยาของเขาพูดฟังชัดถนัดว่า

“ฉันไม่รักไม่เอ็นดูท่านสักนิด”

“ลิเดีย ผมไม่สบายใจเลยที่คุณพูดแบบนี้ นั่นนะดูใจจิตใจดำ—”

“คงงั้นล่ะ แต่บางครั้งคนเราก็ก่เกิดแรงกระตุ้นให้ต้องพูดความจริงออกมา”

“นี่ถ้าคุณพ่อเดาได้ว่า—”

“คุณพ่อของคุณรู้ดีที่จะตายว่าฉันไม่ชอบท่าน! ท่านฆ่าด้วยสิไม่ว่า”

“จริงนะ ลิเดีย คุณต้องเข้าใจผิดแน่ ท่านบอกผมออกจะบ่อย่ว่าคุณมีลัทธิมาคารวะกับท่านแค่นั้น”

“ปกติฉันทำตัวสุภาพมาตลอดอยู่แล้ว และจะทำไปตลอดนั่นแหละ ก็แค่อยากให้คุณรับรู้ความรู้สึกจริงๆ ของฉันด้วย ฉันชิงชิงคุณพ่อของคุณล่ะ อัลเฟรด ฉันว่าท่านเป็นตาเฒ่าแสนเหี้ยมจอมเผด็จการ ชอบข่มเหงคุณ และถือวิสาสะจากรักที่คุณมีให้ คุณไม่ควรยอมตั้งนานแล้ว”

อัลเฟรดพูดเสียงเข้ม

“พอได้แล้ว ลิเดีย อย่าพูดอีกเลยเถอะ”

เธอถอนใจ

“ขอโทษล่ะ ฉันอาจจะผิดเอง...เราเปลี่ยนมาคุยเรื่องงานคริสต์มาสดีกว่า คุณคิดว่าเดวิดน้องคุณจะมาแน่หรือ”

“ทำไมจะไม่แน่ล่ะ”

เธอส่ายหน้าอย่างไม่มั่นใจ

“เดวิดเป็นคน - แปลก ไม่ได้เหยียบบ้านนี้มาเป็นปีแล้ว อย่าลืมสิคะ เขารักและเทิดทูนคุณแม่ของคุณมาก - เขาคงมีความรู้สึกบางอย่างกับที่นี่”

“เดวิดชอบทำให้คุณพ่อประสาทเสีย” อัลเฟรดว่า “ทั้งเรื่องเล่นดนตรี เรื่องฝันเพื่องอะไรนั่นของเขา คุณพ่ออาจจะรุนแรงกับเขาไปบ้าง แต่เดวิดกับฮิลดาคงมาอยู่หรอก ช่วงคริสต์มาสนี่นา”

“ช่วงเวลาแห่งสันติสุขและความสมานฉันท์” ลิเดียเปรย ปากบางวาดโค้งเป็นเชิงเย้ยหยัน “น่าสงสัยจริงเชียว! จอร์จกับแมกดาเล็นก็มา

เห็นว่าจะถึงพรุ่งนี้ เกรงว่าแมกดาไลน์คงต้องเบื่อมากแน่ๆ”

อัลเฟรดพูดด้วยความรำคาญนิดๆ

“นี่ก็ไม่ออกจริงๆ ทำไมเจ้าจอร์จถึงแต่งกับเด็กอายุอ่อนกว่าตั้งยี่สิบปีซะได้! จอร์จเป็นคนโง่ตลอด!”

“เขาประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานมากเลยนี่คะ” ลิเดียว่า “คนในเซตก็ชอบ เดาว่าแมกดาไลน์คงช่วยหาเลี้ยงให้เขาหนักแน่น”

อัลเฟรดพูดซ้ำๆ ว่า

“ผมไม่คิดว่าตัวเองชอบผู้หญิงคนนี้นักหรอก หน้าตาดีจริง – แต่บางทีรู้สึกเหมือนเธอเป็นลูกสาวที่เราซื้อ – ข้างนอกชมพูเรื่อสุกใส –” เขาส่ายหน้า

“แต่ข้างในน่าเป็นโพรงหรือ” ลิเดียตอบประโยค “อัลเฟรด คุณนี่ก็ตกลงจ้ะนะ พูดออกมาได้!”

“ตกลงตรงไหนล่ะ”

เธอตอบ

“ก็ตรงที่ว่า – ปกติ – คุณเป็นคนอ่อนโยน แทบไม่เคยว่าร้ายใคร บางครั้งฉันยังหงุดหงิดกับคุณเลยที่แทบจะไม่ – เฮ้อ ว่ายังโง่ดีล่ะ – แทบจะไม่เหลียวอะไรเลย – ไม่คอยทันคนทันโลกเสียบ้าง!”

สามีของเธอยิ้ม

“ก็ผมคิดเสมอว่าสวรรค์อยู่ในอกนรกอยู่ในใจ”

ลิเดียพูดเสียงเข้ม

“ไม่จริงค่ะ! สิ่งชั่วร้ายไม่ได้อยู่แค่ในอก สิ่งชั่วร้ายมีอยู่จริง! คุณทำเหมือนไม่รับรู้ถึงความชั่วร้ายที่มีในโลก ฉันนี้รับรู้ได้ สัมผัสได้ สัมผัสได้ตลอดนั่นแหละ – ในบ้านหลังนี้ด้วยค่ะ –” เธอกัดริมฝีปากและเบือนหน้าไปอีกทาง

อัลเฟรดพูดว่า “ลิเดีย –”

เธอรีบยกมือข้างหนึ่งเป็นเชิงยั้ง ตามองข้ามไหล่เขาไปยังอะไรบางอย่าง อัลเฟรดจึงหันตาม

ชายผิวเข้มผู้มีใบหน้าเรียบเนียนยืนนอนน้อมอยู่ตรงนั้น

ลิเดียถามเสียงเข้ม

“มีอะไร ฮอร์เบอรี”

ฮอร์เบอรีส่งเสียงค่อยๆ เป็นเพียงเสียงพึมพำอย่างนอนน้อม

“คุณลีนะครับ คุณนาย ท่านให้เรียนว่าจะมีแขกอีกสองคนมาร่วมงาน คริสต์มาสด้วย เลยจะรบกวนคุณนายจัดหาห้องพักให้ครับ”

ลีดีย้ายถาม “แขกอีกสองคนรี”

ฮอร์เบอรีพูดอย่างลั่นไหล “ใช่ครับ คุณนาย เป็นสุภาพบุรุษหนึ่งท่าน และสุภาพสตรีสาวหนึ่งท่าน”

อัลเฟรดพูดอย่างพิศวงว่า “สุภาพสตรีสาวรี”

“คุณลีนะครับ คุณผู้ชาย”

ลีดียอมรับพูด

“ฉันจะขึ้นไปหาท่าน—”

ฮอร์เบอรีขยับเก้าอี้หนึ่ง ก็แตร่องรอยการเคลื่อนไหวเดียวเท่านั้น แต่กลับหยุดยั้งการรุดหน้าของลีดียได้ทันควัน

“ขออภัยครับ คุณนาย แต่คุณลีนากำลังพักผ่อนยามบ่าย ท่านจะจงมาว่าไม่ให้ใครรบกวนครับ”

“เข้าใจแล้ว” อัลเฟรดว่า “เราไม่รบกวนท่านหรอก”

“ขอบคุณครับ” ฮอร์เบอรีถอยตัวจากไป

ลีดียพูดอย่างโกรธเคือง

“ฉันเกลียดอีตานั่น! ย่องไปทั่วบ้านอย่างกับแมว! จะไปจะมาไม่ให้ลูนี่ให้เสียง”

“ผมก็ไม่ชอบ แต่เขารู้งานดี พยาบาลผู้ชายหน่วยก้านดีหาไม่ได้ง่าย ๆ แล้วคุณพ่อก็ชอบเขาด้วย ประเด็นนั้นแหละสำคัญ”

“ใช่ค่ะ นั่นเป็นประเด็นสำคัญอย่างคุณบอกเลย ว่าแต่อัลเฟรดคะ สุภาพสตรีสาวที่ว่านี่คือเรื่องอะไรกัน สุภาพสตรีสาวที่ไหน”

สามีของเธอส่ายหน้า

“นี่ไม่ออกเลย คิดถึงคนที่น่าจะใช้ไม่ออกสักคน”

ทั้งสองมองหน้ากัน แล้วลีดียก็พูดขึ้นพลันแบปากที่แสดงความรู้อย่างชัดเจน

“ฉันคิดอะไรรู้ใหม่คะ อัลเฟรด”

“อะไรจ๊ะ”

“ฉันคิดว่าระยะหลังคุณพ่อของคุณคงเบื่อ ๆ คริสต์มาสปีนี้นี้เลยหาเรื่องเพลิตเพลินให้ตัวเองนิด ๆ หน่อย ๆ”

“ด้วยการดื่มน้ำสรงคนนางงามรวมญาติเนี่ยนะ”

“อ้อ! ฉันไม่รู้หรือว่ารายละเอียดจะเป็นยังไง – แต่พอนึกภาพออกว่าคุณพ่อของคุณคงเตรียม – หาความบันเทิงให้ตัวเองนะ”

“หวังว่าท่านจะได้รับความสุขสำราญจากเรื่องนี้” อัลเฟรดพูดขำ ๆ
“พ่อเฒ่าผู้นำสงสาร ขาขยับไม่ได้ กลายเป็นคนง่อยเปลี้ย – หลังจากเคยใช้ชีวิตผาดโผนมานักต่อนัก”

ลิเดียพูดซ้ำ ๆ ว่า

“หลังจากเคยใช้ชีวิต – ผาดโผนมานักต่อนัก”

การเว้นจังหวะก่อนเอ่ยคำคุณศัพท์นั้นตามหลัง ทำให้คำมีนัยคลุมเครือ อัลเฟรดคล้ายรู้สึกได้ แก้มจึงแดงช้ำและดูไม่มีความสุข

จู่ ๆ ลิเดียก็โผล่ออกมา

“นี่ก็ไม่ออกจริง ๆ ว่าท่านมีลูกแบบคุณได้อย่างไร! คุณกับท่านต่างกันสุดขั้ว แล้วท่านก็หลอกล่อคุณอยู่หมด – คุณเทิดทูนบูชาท่านก็ว่าได้!”

อัลเฟรดตอบอย่างออกจะเคือง ๆ

“พูดเกินไปหน่อยไหม ลิเดีย เป็นเรื่องปกติที่ลูกชายจะรักคุณพ่อนี้ ไม่รักสิ ผิดปกติมาก”

ลิเดียพูด

“ถ้าอย่างนั้น – คนส่วนใหญ่ในตระกูลนี้ต่างก็ – ผิดปกตินะสิคะ! ไ้อ้ออย่ามาต่อล้อต่อเถียงกันเลย! ขอโทษค่ะ ฉันรู้ตัวว่าพูดจาทำร้ายจิตใจคุณ ไม่ได้เจตนาจะคะ เชื่อเถอะค่ะ อัลเฟรด ฉันชื่นชมคุณเหลือเกินที่ – ที่ – จงรักภักดี การซื้อตรงจงรักเป็นคุณความดีที่นับวันยิ่งหายากขึ้นทุกที พูดกันอย่างนี้ดีไหมว่าฉันริษยา ว่ากันว่าพวกผู้หญิงมักริษยาคุณแม่สามี – แล้วอย่างนั้นทำไมจะริษยาคุณพ่อสามีบ้างไม่ได้”

อัลเฟรดวาดแขนโอบกอดภรรยาอย่างนุ่มนวล

“พูดไปเรื่อยน่า ลิเดีย ไม่มีเหตุผลที่คุณต้องริษยา”

เธอจูบเขาไวๆ ด้วยความสำนึกผิด แบนริมฝีปากชิดตึงหูด้วยสัมผัสนุ่มละมุน

“รู้อยู่ค่ะ อัลเฟรด แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ริษยาคุณแม่ของคุณแม่แต่น้อย อยากมีโอกาสได้รู้จักท่านจัง”

“คุณแม่เป็นคนน่าสงสาร” เขาบอก

ฝ่ายภรรยาอมองเขาอย่างสนใจสนทน

“แสดงว่าคุณมองอย่างนั้น...มองว่าคุณแม่น่าสงสาร...น่าสงสารใจนะ”

เขาพูดด้วยที่ท่าเหม่อลอย

“ภาพจำของผมคือคุณแม่เจ็บปวดๆ แด่ๆ แทบตลอดเวลา...ร้องให้อยู่เสมอ...” เขาสายตึ้ง “ไม่มีกะจิตกะใจทำอะไรทั้งนั้น”

เธอพึมพำอย่างแผ่วเบาขณะมองหน้าเขา

“แปลกจัง...”

ครั้นเขาหันหน้ามาเป็นเชิงถาม เธอก็รีบส่ายหน้าและเปลี่ยนเรื่องคุย

“ไหนๆ เราก็ไม่ได้รับอนุญาตให้รู้ว่าแขกปริศนาเป็นใคร ขอออกไปทำสวนของฉันต่อให้เสร็จดีกว่า”

“หนาวมากนะ ที่รัก ลมพัดแสบผิวเลย”

“จะหาอะไรห่มคลุมให้อุ่นค่ะ”

เธอออกจากห้องไป พอได้อยู่ตามลำพัง อัลเฟรด ลี ก็ยืนขมวดคิ้วนั่งครุ่นหนึ่ง จากนั้นจึงเดินข้ามห้องไปยังหน้าต่างบานใหญ่ที่อยู่สุดอีกฟาก ถัดออกไปด้านนอกคือสวนซึ่งทอดตามแนวตัวบ้าน ไม่เกินที่เขาก็เห็นลิเดียโผล่มาพร้อมถือตะกร้ากันดิน เธอสวมเสื้อคลุมตัวใหญ่มิดชิด เธอวางตะกร้าลงและเริ่มสาละวนกับอ่างหินสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่ก่อสูงชันจากพื้นเล็กน้อย

สามี่ของเธอยืนชมสักพัก ในที่สุดก็ออกจากห้องไปหยิบเสื้อโค้ตกับผ้าพันคอ และออกไปนอกสวนโดยใช้ประตูข้าง ระหว่างทางเธอผ่านอ่างหินหลายอ่างที่จัดแต่งเป็นสวนจำลองขนาดเล็ก ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผลิตผลจากนิ้วมืออันคล่องแคล่วของลิเดีย

อ่างหนึ่งจำลองเป็นฉากทะเลทราย ประกอบด้วยทรายเหลือง

เม็ดละเอียด ดงต้นปาล์มสีเขียวทำจากตึก ขบวนการพร้อมด้วยตุ๊กตาอาหรับตัวน้อยๆ หนึ่งหรือสองตัว และบ้านดินโบราณทำจากดินน้ำมัน ยังมีอ่างที่จำลองเป็นสวนอิทาลี พร้อมระเบียบและแปลงดอกไม้ที่ปั้นจากครึ่งหลักสี่ ซึ่งจัดเรียงเป็นระเบียบเรียบร้อย อีกอ่างจำลองเป็นภูมิประเทศแถบอาร์กติก พร้อมภูเขาน้ำแข็งทำจากกระจกสีเขียวและนกเพนกวินฝูงเล็ก ๆ ถัดไปเป็นส่วนญี่ปุ่น พร้อมบอนไซงามสองต้น กระจกเงาเป็นพื้นน้ำ และสะพานทำจากดินน้ำมัน

ในที่สุดเขาก็มายืนข้างภรรยาซึ่งกำลังง่วนกับงานตรงหน้า เธอเพิ่งปูกระดานสี่ฟ้าและเอาแผ่นกระจกมาซ้อนทับเสร็จ ตอนนี้เธอกำลังโรยกรวดผิวขรุขระจากถุงเล็ก ๆ พลาดตบแต่งให้เป็นชายหาด หินก้อนที่พะเนินอยู่รายรอบนี้มีกระเบื้องเพชรตันเล็ก ๆ ขึ้นแซม

ลิเดียพึมพำกับตัวเอง

“นี่ละ ตรงเป๊ะแล้ว – ตรงตามใจเป๊ะเลย”

อัลเฟรดถามขึ้น

“งานศิลปะชิ้นล่าสุดนี้คืออะไรเอ่ย”

เธอสะดุ้ง เพราะไม่ได้ยินเสียงเขาเดินมา

“นี่หรือคะ อ้อ ทะเลเดดซีไงคะ อัลเฟรด ชอบไหม”

เขาพูด “ดูแห้งแล้งไปหน่อยนะ ควรมีพืชเขียวๆ อีกสักหน่อยไหม”

เธอส่ายหน้า

“ทะเลเดดซีที่ฉันวาดไว้ต้องแบบนี้แหละ ก็คือตายแล้วไงคะ—”

“ไม่เห็นชวนมองเท่าอันอื่นเลย”

“ก็ไม่ได้ตั้งใจให้ชวนมองเป็นพิเศษนี่คะ”

เสียงฝีเท้าดังขึ้นที่นอกชาน พ่อบ้านสูงวัยผมขาวโพลนหลังค่อมนิด ๆ เดินเข้ามาหาพวกเขา

“คุณนายจอร์จ ลี ถือสายครับ คุณนาย ถามว่าจะขัดข้องหรือไม่ หากเธอและคุณจอร์จจะมาถึงพรุ่งนี้โดยรถไฟเที่ยวห้าโมงยี่สิบ”

“ได้สิ เรียนคุณนายได้เลยว่าไม่ขัดข้อง”

“ขอบคุณครับ คุณนาย”

พ่อบ้านรีบรุดไป ลิเดียมองตามด้วยสีหน้าละมุนขึ้น

“เทรสซิเลียนผู้แสนดี เป็นที่พึงให้เรียกใช้ทุกเมื่อ! นึกไม่ออกเลยว่า ถ้าขาดเขาไป เราจะทำอะไรเป็น”

อัลเฟรดเห็นด้วย

“เขาเป็นหนึ่งในคนเก่าคนแก่เลยละ อยู่กับเรามาเกือบสี่สิบปี รับใช้ทุกคนด้วยตัวและหัวใจ”

ลิเดียพยักหน้า

“จริงค่ะ เขาเหมือนผู้รับใช้แสนซื่อสัตย์ในนิยาย ฉันเชื่อด้วยว่าถึงคราวจำเป็น เขาคงยอมโกหกเอาเป็นเอาตายเพื่อปกป้องคนในตระกูล!”

อัลเฟรดพูด

“เชื่อว่าคงยอม...ใช่ๆ คงยอมโกหกอย่างแน่นอน”

ลิเดียเกลี้ยกรอดที่เหลือไม่กี่เม็ดให้เรียบเสมอ

“เออละ” เธอว่า “เป็นอันพร้อม”

“พร้อมรี” อัลเฟรดทำหน้าง

เธอหัวเราะ

“พร้อมสำหรับงานคริสต์มาสไง พ่อคุณ! พร้อมสำหรับงานคริสต์มาส รวมญาติสุดซึ่งที่กำลังจะมีขึ้นนั่นแหละ”

IV

เดวิดกำลังอ่านจดหมายซ้ำ เขายืนยันและเขี่ยทิ้งไปแล้วหนหนึ่ง แต่แล้วก็เอื้อมไปหยิบขึ้นมาคลี่อ่านใหม่อีกครั้ง

ฮิลดา ภรรยาของเขากำลังเฝ้ามองอย่างนิ่งเงียบโดยไม่พูดอะไรสักคำ เธอสังเกตเห็นกล้ำเนื้อที่ขมับของเขา (หรือเส้นประสาทกันแน่ะ) เต้นตุบมือเรียวบางทั้งสองเส้นน้อยๆ ทั้งร่างขยับอย่างเกร็งกระตุกด้วยความกระวนกระวาย เมื่อเขาปิดปอຍພສီອ່ນທີ່ชอบหล่นมาปรกหน้าผาก แล้วส่งสายตาขอความเห็นใจมาให้ เธอก็พร้อมรับมือ

“ฮิลดา เราจะทำยังไงกันดี”

ฮิลดาลังเลชั่วครู่ก่อนตอบ เธอได้ยินแว่ววิงวอนในน้ำเสียงของเธอรู้ว่าเขาพึ่งพาเธอแค่ไหน – เป็นแบบนี้ตั้งแต่แต่งงาน – รู้ว่าเธอมีอำนาจจิตใจเขาให้ตัดสินใจได้เด็ดขาดและเด็ดเดี่ยว แต่เพราะเหตุผลนี้เช่นกัน เธอจึงระมัดระวังคำพูดไม่ให้ฟังเป็นประกาศิตจนเกินไป

เธอให้ข้อคิดเห็นด้วยเสียงสงบผ่อนคลาย เช่นน้ำเสียงของครูพี่เลี้ยงผู้มาประสบการณ์ในสถานเลี้ยงเด็ก

“คงต้องแล้วแต่ว่าคุณรู้สึกอย่างไรสิคะ เดวิด”

ฮิลดาเป็นคนอ้วนท้วม หน้าตาไม่สะสวย แต่บุคลิกดึงดูดให้คนเข้าหาบางอย่างเกี่ยวกับเธอให้ความรู้สึกคล้ายภาพเขียนจิตรกรชาวอิตาลี เสียงพูดอบอุ่นฟังแล้วสบายใจ เธอมีความเข้มแข็งในตัว – เป็นพลังสำคัญที่ชักชวนภายในซึ่งคนอ่อนแอ มักมองเป็นแหล่งยึดเหนี่ยว หญิงวัยกลางคนต้อยต่ำจ๋าม่าคนนี้ – ต่อให้ไม่ได้ฉลาดปราดเปรื่อง – ไม่ได้มีปัญญาหลักแหลม – แต่มีบางสิ่ง que ทุกคนรับรู้ได้ – ความแกร่งนั่นเอง! ฮิลดา ลี เป็นหญิงแกร่ง!

เดวิดลุกเดินกลับไปกลับมา ผมเผ้ายังไม่เจอสีเทาแผ้วพาน หน้าตาของเขาดูเด็กเหลือเชื่อ คล้ายอัศวินของเบิร์น-โจนส์³ ใบหน้านั้นดูไม่ค่อยจริงเท่าไรนัก...

เขาพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย

“คุณก็รู้ว่าผมรู้สึกอย่างไร ฮิลดา คุณต้องรู้สิ”

“ไม่แน่หรอกค่ะ”

“แต่ผมเคยบอกแล้วนี่ – บอกแล้วบอกอีก! บอกแล้วว่าผมเกลียดทั้งหมดนั้น – ตัวบ้าน บริเวณรอบๆ และทุกสิ่งทุกอย่างเลย! จะมีอะไรให้ได้ นอกเสียจากความรันทด ผมเกลียดทุกเวลาในที่ที่อยู่นั้น! ทุกครั้งที่นึกถึง – นึกถึงสิ่งที่คุณแม่ต้องทนทุกข์ทรมาน – คุณแม่ของผม...”

ภรรยาของเขาพยักหน้าเห็นใจ

“คุณแม่เป็นคนอ่อนหวานมากเลย ฮิลดา อดทนเป็นที่หนึ่ง ท่านได้แต่นอนอยู่ตรงนั้น เจ็บปวดอยู่เสมอ แต่ก็ฝืนทน – ยอมทนทุกอย่าง แล้วพอ

³ Edward Burne-Jones (ค.ศ. 1833 - 1898) ศิลปินและดีไซน์เนอร์ชาวอังกฤษ

ผมนึกถึงคุณพ่อ” – เขาแสดงสีหน้าโกรธเคือง – “คนที่เอาแต่สร้างความสุขชั่วระยะกำใจให้คุณแม่ – เหยียดหยามคุณแม่ – คยอวดเรื่องชั่วผู้หญิงมากหน้า – นอกใจคุณแม่ตลอดเวลา แถมไม่คิดปกปิดให้ลำบากด้วยซ้ำ”

ฮิลดา ลี พูดว่า

“คุณแม่ของคุณไม่ควรทน น่าจะเลิกกับคุณพ่อเสีย”

เขาพูดเชิงตำหนิ

“คุณแม่ท่านดีเกิน ทำไม่ลงหรือ ทานมองเป็นหน้าที่ที่ต้องทนอยู่ต่อไป อีกอย่างมันเป็นบ้านท่าน – จะให้ไปไหนได้”

“ท่านน่าจะไปสร้างชีวิตใหม่ให้ตัวเอง”

เดวิดพูดเสียงขุ่น

“สมัยนั้นทำได้ที่ไหน! คุณไม่เข้าใจ ผู้หญิงสมัยนั้นไม่ประพฤติตัวแบบนั้น มีอะไรก็ทนไป กล้ากลืนผืนทน คุณแม่ยังมีพวกเราให้ต้องนึกถึง ต่อให้หย่าจากคุณพ่อแล้วจะเป็นยังไงต่อ คุณพ่อคงมีภรรยาใหม่ ครอบครัวใหม่ ที่นี้ผลประโยชน์ที่เราควรได้ก็เป็นอันหายไปเลย คุณแม่มีเรื่องพวกนี้ให้ต้องคำนึงถึงล่ะ”

ฮิลดาไม่ตอบ

เดวิดพูดต่อ

“คุณแม่ทำถูกแล้วละ ทำถูกแล้ว ท่านเป็นแม่พระ! ทนไปจนตาย – โดยไม่บ่นสักคำ”

ฮิลดาแย้ง “ไม่บ่นสักเท่าไรต่างหาก ไม่อย่างนั้นคุณจะมีขนาดนี้หรือคะ เดวิด!”

เขาพูดอย่างอ่อนโยน ขณะที่หน้าตาแจ่มใสขึ้นมาแล้ว

“ใช่เลย – คุณแม่เล่าให้ผมฟัง – ท่านรู้ว่าผมรักท่าน ตอนท่านเสีย –”

เขาชะงัก เอาสองมือเสยผม

“ฮิลดา มันแย่มาก – เลวร้ายเหลือเกิน! ความว้าเหว่นี้! คุณแม่ยังสาวอยู่แท้ๆ ท่านไม่ควรต้องจากไป คุณพ่อฆ่าท่าน – คุณพ่อเป็นคนทำ! คุณแม่ตายเพราะคุณพ่อแท้ๆ คุณพ่อทำให้คุณแม่หัวใจสลาย ผมตัดสินใจได้ตอนนั้นว่าไม่ขออยู่บ้านเดียวกับคุณพ่ออีกแล้ว เลยตีตัวออกมา – หนีจาก

ทุกอย่าง”

ฮิลดาพยักหน้า

“คุณฉลาดมากค่ะ” เธอชม “เป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องแล้ว”

เดวิดพูด

“คุณพ่ออยากให้ผมช่วยกิจการของตระกูล ซึ่งแปลว่าต้องอยู่บ้าน ผมอยู่ไหนที่ไหน นี่ก็ไม่ออกเลยว่าอัลเฟรดทนได้ยังไง – ทนได้ยังไงตั้งนานขนาดนี้”

“เขาไม่ขัดขืนหรือคะ” ฮิลดาถามด้วยความสนใจประมาณหนึ่ง “เห็นคุณเคยบอกว่าเขาต้องออกจากงานอะไรนี่นา”

เดวิดพยักหน้า

“ตอนนั้นอัลเฟรดควรจะไปเป็นทหาร คุณพ่อวางแผนเสร็จสรรพ อัลเฟรดในฐานะลูกคนโตไปอยู่กองพันทหารม้า แฮร์รีบริหารงานตระกูล ผมก็เหมือนกัน ส่วนจอร์จไปเล่นการเมือง”

“แล้วไม่เป็นตามนั้นหรือคะ”

เดวิดส่ายหน้า

“แฮร์รีทำพังหมด! เขาเสเพลมาแต่ไหนแต่ไร เทียวติดหนี้ติดสิน – และสร้างเรื่องวุ่นวายร้อยแปดพันประการนั้นแหละ อยู่มาวันหนึ่งเขาก็หอบเงินหลายร้อยปอนด์ซึ่งไม่ได้เป็นเงินของตัวเองออกจากบ้านไป พร้อมกับทิ้งข้อความไว้ว่าแก้อั้วผู้บริหารไม่เหมาะกับเขา เขาจะออกไปท่องเที่ยว”

“ไม่มีใครได้ข่าวจากเขาก็ดีกเลยหรือ”

“โอ้ ได้ข่าวสิ!” เดวิดหัวเราะ “ออกจะบ่่อย! เขาเที่ยวโทรเลขขอเงินจากทุกมุมโลก ขอแล้วได้ตลอดชะด้วย!”

“แล้วอัลเฟรดล่ะคะ”

“คุณพ่อสั่งให้เขาออกจากทหาร กลับมาบริหารงานของตระกูล”

“เขาไม่คิดมากแหย่หรือนั่น”

“ที่แรกก็คิดมากหรอก เขาเกลียดงานนี้จะตาย แต่คุณพ่อขึ้นกเป็นนก ซี้ไม่เป็นไม้กับอัลเฟรดได้ตลอด แม้แต่ตอนนี้ผมก็เชื่อว่าอัลเฟรดยังอยู่ในอาณัติคุณพ่อนั้นแหละ”

“ส่วนคุณก็ – หลุดรอดมาได้!” ยิลดาพูด

“ถูกแล้ว ผมไปเรียนวาดรูปที่ลอนดอน คุณพ่อบอกให้เข้าใจชัดเจนว่าขึ้นผมแผนไปทำอาชีพไส้แห้ง ผมจะได้เงินส่งเสียชนิดเดียวไปตราบเท่าที่ทานยังมีลมหายใจ และไม่ได้อะไรเลยเมื่อท่านเสีย ผมบอกว่าไม่สน ท่านเลยด่าผมว่าเป็นไอ้เด็กหน้าโง่ แล้วก็จบกันแค่นั้น! ผมไม่ได้เจอท่านอีกมาตั้งแต่นั้น”

ยิลดาถามเสียงละมุน

“แล้วคุณไม่เสียใจหรือคะ”

“ไม่เสียใจเลย รู้อยู่ว่าผมคงเอาดีทางวาดเขียนไม่ได้ คงไม่มีวันเป็นจิตรกรยิ่งใหญ่ – แต่เราก็มีความสุขตามอัธยาศัยในบ้านน้อยหลังนี้ – เรามีกุอย่างที่ต้องการ – สิ่งจำเป็นต่อชีวิตทั้งหลาย และถ้าเกิดผมตายไป ผมก็ทำกรรมกรรมประกันชีวิตให้คุณได้ค่าคุ้มครองแล้ว”

เขาเว้นระยะ ก่อนพูดต่อ

“แต่แล้วก็ดันมามี – ไหร่!”

เขากางมือตบจดหมาย

“นั่นเสียใจที่ท่านเขียนมา ถ้ามันทำให้คุณอารมณ์ไม่ดีขนาดนี้”

ยิลดาพูด

เดวิดพูดต่อเหมือนไม่ได้ยิน

“ขอให้พารรยาไปร่วมงานคริสต์มาส วาดภาพสวยหรือว่าจะได้อยู่พร้อมหน้าช่วงคริสต์มาส งานรวมญาติ! หมายความว่ายังไงนี่”

ยิลดาถาม

“จำเป็นต้องมีความหมายอะไรเกินกว่าที่ระบุในจดหมายด้วยหรือคะ”

เขามองเป็นเชิงถาม

“ฉันหมายถึงว่า” ยิลดาอธิบายยื้มๆ “คุณพ่อของคุณนับวันมีแต่จะแก่เฒ่า ท่านคงเริ่มอาลัยอาวรณ์สายใยครอบครัว เรื่องแบบนี้เกิดได้แน่ๆ คุณ”

“คงงั้นมั้ง” เดวิดพูดซ้ำๆ

“ท่านแก่แล้ว คงเหงาด้วย”

เขามองเธอขำ

“คุณอยากให้ผมไปละสิ ฮิลดา”

เธอพูดซ้ำ ๆ ว่า

“ก็ค่อนข้างเลียดาย – ถ้าเราไม่ตอบสนองความเรียกร้องต้องการนี้ ฉันกลัวพูดว่าตัวเองหัวโบราณค่ะ แต่ทำไมเราถึงไม่ไฝหาสันติสุขและความสมานฉันท์ในช่วงคริสต์มาสแบบนี้ล่ะ”

“ทั้งที่ผมอุตส่าห์เล่าให้ฟังตั้งขนาดนี้เนี่ยนะ”

“ฉันเข้าใจค่ะ ที่รัก เข้าใจดี แต่เรื่องทั้งหมดเป็นอดีตไปแล้ว ทุกอย่างจบสิ้นไปแล้วนี่นา”

“สำหรับผมยังไม่จบ”

“ใช่ค่ะ เพราะคุณไม่ยอมให้มันจบและผ่านไป คุณยังเก็บภาพอดีตไว้ในใจอย่างชัดเจน”

“ผมลืมไม่ลง”

“คุณไม่ยอมลืมต่างหาก – คุณหมายความว่าอย่างไรล่ะเดวิด”

เขาแหม้มปากแน่น

“เราชาวลิมนิสัยแบบนั้น เราจำสิ่งต่างๆ ได้นานเป็นปี – หกมู่นครุ่นคิดไม่เลิก คงความทรงจำให้สดใหม่”

ฮิลดาพูดด้วยเสียงตืดจะหงุดหงิดว่า

“นิสัยแบบนั้นน่าภูมิใจนักหรือคะ ฉันไม่คิดแบบนั้นหรอก!”

เขามองเธออย่างครุ่นคิด พยายามสงวนท่าที

เขาพูด “แสดงว่าคุณไม่ได้ให้คุณค่ากับความซื่อตรง – อย่างเรื่องความซื่อตรงต่อความทรงจำล่ะ”

ฮิลดาพูด

“ฉันเชื่อว่าปัจจุบันสำคัญกว่า – ไม่ใช่ออดีต! อดีตควรจบไป ถ้าเราเอาแต่ประคองอดีตไม่ให้ตาย สุดท้ายเราคงทำภาพอดีตบิดเบี้ยว มองเห็นเรื่องนั้นใหญ่โตเกินจริง – ได้มูมมอมผิดเพี้ยน”

“ผมยังจำทุกถ้อยคำทุกเหตุการณ์ในช่วงเวลานั้นได้แม่น” เดวิดพูดใส่อารมณ์

“นั่นสิคะ แต่คุณไม่ควรจำค่ะ ที่รัก! คนปกติจำกันที่ไหน! คุณมอง

ช่วงเวลานั้นผ่านการพิพากษาของเด็กตัวน้อยๆ แทนที่จะมองกลับไปด้วย มุมมองของผู้ใหญ่ที่ครองสติได้ดีขึ้น”

“แล้วนั้นจะต่างอะไรกัน” เดวิดถาม

ฮิลดาอีกอึก เธอตระหนักในความไม่ฉลาดที่จะพูดต่อ แต่ก็มีประเด็น อยากพูดเหลือเกิน

“ฉันคิดว่า” เธอบอก “คุณมองคุณพ่อของคุณเป็น*ผีร้าย*! เชิดชูท่าน เป็นปีศาจกลับชาติมาเกิด แต่ไม่แน่ว่าถ้าคุณเห็นท่านตอนนี้ คุณอาจคิด ได้ว่าท่านก็เป็นคนแสนจะธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้นเอง เป็นคนที่ยอมให้ รักโลกโกรธหลงครอบงำจนคุณไม่อยู่ แม้แต่เป็นคนที่ชีวิตห่างไกลจากการ ไร้ความต่างพร้อย แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังเป็นคนคนหนึ่ง – ไม่ได้เป็นปีศาจมนุษย์ อะไรเทือกนั้นเลย!”

“คุณไม่เข้าใจ! พฤติกรรมที่ท่านทำกับคุณแม่ –”

ฮิลดาพูดเสียงขรัม

“คนบางประเภท เวลาเจอคนยอมอ่อน – ยอมหงอ – ยอมหมอบราบคาบ ก็มักจะแสดงนิสัยแย่ๆ – แต่คนคนเดียวทั้งนั้น พอได้เจอคนเอาจริงไม่ยอม ง่าย ๆ กลับเปลี่ยนไปได้เป็นคนละคน!”

“แสดงว่าคุณพูดว่าเป็นความผิดของคุณแม่ –”

ฮิลดาขัด

“เปล่าค่ะ เปล่าพูดสักหน่อย! ฉันไม่ตั้งใจสงสัยเรื่องที่ว่าคุณพ่อของคุณ ทำตัวระยำต่าบอนกับคุณแม่ของคุณ แต่การแต่งงานเป็นเรื่องพิเศษเกินเข้าใจ – แล้วฉันก็ไม่คิดว่าคนนอก – แม้แต่ลูกในไส้ – จะมีสิทธิ์ตัดสินอะไรได้ อีกอย่าง ต่อให้คุณคับแค้นใจแค่ไหน นั่นก็ช่วยคุณแม่ของคุณไม่ได้แล้ว ทุกสิ่ง จบสิ้นไปแล้ว – ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ผ่านมาแล้ว! สิ่งที่เหลืออยู่ตอนนี้คือชายชรา สุขภาพย่ำแย่ที่ขอให้ลูกชายกลับไปหาวันคริสต์มาสเท่านั้นเอง”

“คุณอยากให้ผมไปใช่ไหม”

ฮิลดาลังเล แล้วบ๊อบก็คิดตก “ใช่ค่ะ” เธอตอบ “อยากให้ไป ฉันอยากให้คุณไปจัดการจบเรื่อง*ผีร้าย*ในใจนี้เสียที”